

DE DERDE TRAP VAN INWIJDING

Dit onderwerp wijst in de richting waar het vandaan komt, want een inwijding in trappen indelen doe je alleen maar in een menselijke organisatie. Laten we trachten na te gaan wat er bij een inwijding zo al het geval is en op welk moment die derde trap wordt bereikt.

Wanneer je begint, weet je eigenlijk heel weinig. Je denkt misschien dat je veel weet, maar je moet nog onnoemelijk veel leren. Het is een tijd van luisteren, studeren, proberen te begrijpen. Je bent een leerling. Als je daarmee begint, dan kun je nog alle kanten uit. Maar langzamerhand ga je begrijpen dat het een werk is. Inwijding is namelijk niet het krijgen van iets, het is het werken met iets.

Dan komt de tijd dat je een Meester hebt die je helpt om zelf het een en ander te presteren. Je probeert de wereld te doorzien. Je probeert ook de bovenzinnelijke waarden te begrijpen. Je probeert vóór alles ook te beseffen hoe alle kennis en weten samenvloeien om met het resultaat dat eruit voortkomt iets te doen. En als je daarmee ver genoeg gevorderd bent, ga je zoeken naar je wezen en naar je eigen symbool. Het klinkt misschien een beetje lapidair, als je zegt "zoeken naar het eigen symbool", maar daar komt het toch wel op neer.

De mens probeert datgene te vinden wat zijn wezen uitdrukt. En wat drukt het wezen van iemand uit die werkelijk zoekt naar bewustzijn? Een besef van de oneindigheid van de enorme eenheid waarvan hij deel is. Hij moet nu proberen die eenheid zo te vertalen, dat hij die al het maar voor zichzelf kan uitdrukken. En als hij dat voor elkaar heeft, is het tijd te beginnen aan de wonderlijkste reis die er bestaat, datgene wat men de weg naar meesterschap of de derde graad of derde trap van inwijding pleegt te noemen.

Je moet leren jezelf te vergeten. Alles wat je bent, vergaat: je gevoelens, je lijden, je voorstelling van eigen belangrijkheid, ja, zelfs het doel dat je met de inwijding trachtte na te streven. Je moet het allemaal vergeten. Je moet terugkeren tot de prima essentia (het eerste beginsel) van je bestaan: de eenheid en kracht waaruit je bent voortgekomen. En dan, als je ontdekt hebt hoe alle verschijnselen eigenlijk zinloos zijn, dan moet je terugkeren. Je hebt de waan een tijd opzij gezet, dat is zeker. Maar nu je die waan hebt verloren, moet je toch de mensenwereld weer betreden, nieuw, anders en toch dezelfde. Men zegt: "Hij, die heeft kunnen ingaan tot het hoogste begrip van de werkelijkheid en kon terugkeren in de wereld, is waarlijk een Meester. Je kunt dat natuurlijk blijven parafraseren, want er zijn honderd andere manieren om hetzelfde uit te drukken. Je kunt zeggen: Als je werkelijk het meesterschap zoekt, moet je sterven om herboren te worden. Maar dat komt op hetzelfde neer. Want wat is dood anders dan een terugkeer naar een toestand, waarin alles wat een mens belemmert kan worden opgeheven en waarin alleen nog eigen besef en streven betekenis heeft totdat je zelfs die vergeet in het onvergetelijke ogenblik van bereiking.

Ik zal niet trachten de andere terminologieën na te gaan. Waarom zou ik dat doen? Als u zegt: Dit is de derde trap of de derde graad, dan mag dat voor mij. Feitelijk doe je iets wat een mystieke, een religieuze wordingsgang beschrijft. En dan kun je niet blijven stilstaan bij een eerste, een tweede of een derde graad. Je kunt zelfs niet blijven stilstaan als je een 22^e, een 33^e of een 30^e graad haalt het hangt er maar van af waar je bij bent. Het gaat erom dat de ware ingewijde de waan, de illusie van de wereld rond hem doorziet en juist daardoor in staat is om het goede te doen. Nu niet meer het goede volgens een bepaald oordeel, maar eenvoudig het waarmaken van de hoogste kracht, die hij in zichzelf erkent. Daarom geeft hij daaraan vorm. Als het kan, doet hij dat samen met anderen. Als het niet kan, dan zal hij het alleen doen. En is het stoffelijk niet mogelijk, dan zal hij zijn stoffelijke wereld verlaten, desnoods zijn lichaam laten sluimeren in een doodsgelijke slaap en elders uit de geest datgene volbrengen wat noodzakelijk is.

U ziet het, meester zijn is niet direct een sinecure. Het is niet een worstelen met duivels en engelen. Het is eigenlijk doordringen naar een werkelijkheid. En omdat we toch met het getal 3 (3^e trap of graad) bezig zijn, is het misschien aardig na te gaan hoe men dat in het verre verleden eens heeft uitgedrukt. Men zei: 1^e graad.

De slaaf van de god. Niet wetend volbrengt hij in gehoorzaamheid. Maar volbrengend leert hij beseffen. Beseffend leert hij te werken. Hij kan zelf besluiten. Hij is niet meer de slaaf maar de medewerker geworden. Nog steeds is hij gebonden aan de bevelen van zijn god. Nog steeds is hij gebonden aan de inspiraties die hem worden gegeven. Maar ondanks alles handelt hij nu zelf. Zijn daden worden hem niet voorgeschreven, doch slechts de lijn van zijn gedachten wordt hem geïnspireerd: 2^e graad.

Er komt een ogenblik dat ook die inspiratie niet meer voldoende is. Hij wil waarmaken. Hij heeft zichzelf gevormd en hervormd, totdat hij beantwoordt aan de kracht van de god, die hem eens als slaaf heeft geregeerd, totdat hij ontvankelijk is voor alle waarden en krachten, die eens inspiratief vanuit de geest tot hem zijn doorgedrongen. 3^e graad.

Nu wordt hij de stoffelijke vorm. Hij wordt de god, die op de aarde leeft. Hij is de heerser van het Al die mens wordt. Alle krachten, alle kennis, alle verantwoordelijkheid van die grote god draagt hij in zich en vanuit zich geeft hij waar hij geven kan, als mens maar ook als directe vertegenwoordiger van de scheppende Orde, de verkondiger en waarmaker van de wetten van de eeuwigheid.

Dit hoort bij de z.g. secundaire pythagorese geschriften. Ook hier is het duidelijk waar het om gaat: Inwijding is: veel leren, veel ondergaan. Maar het is vooral ook: jezelf verliezen in het hogere en dan jezelf hervindend het hogere behouden. Er is geen beginpunt op de wereld voor welke mens dan ook waarop deze weg niet van toepassing kan worden verklaard.

Je kunt een christen zijn en de Christus beleven en in de Christus de God beleven en dan worden tot het beeld van de Christus op aarde. Je bent ingewijde. je bent meester. Je kunt misschien beginnen in de een of andere griezelige omgeving van voodoo en natuurmagie. Je kunt door alle maskers van demonen en goden, door alle ritens langzaam maar zeker gaan beseffen wat de werkelijke krachten zijn van het Al. Je kunt in dit besef langzamerhand - zelfs al speel je reeds een tijd in zo'n periode voor paaoloi (priestertovenaar in de voodoo) of ben je leider van een gemeenschap - leren dat al, wat je doet en zegt eigenlijk niets is. Omdat het werken met krachten, die je benoemt gelijktijdig is je onderdanig maken aan de illusies die je zelf hebt geschapen. Ook dan dring je door tot de essenties de kracht, de wetmatigheid, een grootse werkelijkheid waaraan een ieder op zijn wijze eens zal moeten beantwoorden en waaraan je beantwoord, omdat je alleen op die manier jezelf nog kunt waarmaken en gelijktijdig waardig zijn aan hetgeen je in jezelf beleeft. Dan trek, je je terug. Dan spreek je niet meer van de verschillende goden. Dan heb niet meer over godinnen van vruchtbaarheid en haat, over een Heer van de doden of over de bestrijder van de levenden. Dan spreek je alleen nog maar over de kracht en de wet. Derde graad, derde fase, derde bereiking. Is dat eigenlijk op aarde waar te maken door mensen die denken in graden? Ik meen, dat dat voor velen wat moeilijk zal zijn. Je kunt toch niet denken in graden, lieve mensen. Je kunt niet denken in termen van macht, zelfs niet als je die voor jezelf vertaalt in dienstbaar zijn. Je kunt niet denken in termen van menselijker wijsheid en wetenschap, als je daarin niet eerst de innerlijke wetenschap zelf naar voren brengt. Je kunt geen graden maken. Graden maken de mensen. Fasen bepalen de mensen. Want wie zal zeggen dat de leerling, die de eerste stap heeft gezet op het pad, doordringt tot een onsterfelijkheid en dat hij die zich meester waant, omdat mensen hem zo zien, nog niet in staat is het eerste licht te zien dat achter een menselijke dogmatiek verscholen ligt? Menselijk kan men het niet zeggen. Er bestaat geen garantie voor bereiking.

Als ik de inwijdingen op zich bezie, dan zijn ze voor mij natuurlijk meer dan alleen maar deze toch wel zeer filosofische opmerking. Een inwijding heeft wel degelijk een concrete waarde en betekenis. Als je een inwijding begint te zoeken, dan zoek je naar een verklaring. Een ieder, die naar inwijding streeft, is een mysticus. Hij zoekt naar het antwoord op zijn vragen. Dat is begrijpelijk, want hij die niet nieuwsgierig is naar een antwoord op alle vragen die de natuur en het menselijk leven voortdurend opwerpen, zal nooit verder komen. Zeker, de mysticus zoekt zijn verklaringen soms op een niet-redelijke manier of hij formuleert het volkomen verkeerd, maar hij zoekt. Zoeken is leerling zijn. Als je zoekt en je vindt een beetje van de waarheid, dan erken je ook, waaruit die waarheid in anderen kan bestaan.

Het is niet zo dat alleen de Meester zijn leerling kiest. Het is wel degelijk zo dat ook de leerling zijn Meester kiest. Dit klinkt wat cryptisch, maar het is waar. In de oude inwijdingsscholen was

de relatie tussen Meester en leerling een heel andere dan in de moderne tijd. De leerling aanvaardde de Meester werkelijk als een absolute meester. Dat betekende dat hij niet alleen probeerde met hem mee te denken of te begrijpen wat hij deed en hem te helpen bij hetgeen hij uit hoofde van zijn functie, taak of bereiking moest doen. Het betekende ook dat diens vloer moest worden geveegd, dat er eten voor hem werd gebedeld of desnoods gestolen, als het niet anders kon. Het betekende dat vreemdelingen werden verwijderd die de Meester zouden kunnen storen, indien hij dat niet wenste en al wat je je daarbij maar kunt voorstellen. De leerling houdt de beurs van de Meester en hij overwint zichzelf. Daarom zijn er maar zo weinig leerlingen, die een judasrol zouden kunnen spelen. Dat is de moeilijkste rol die er bestaat. Neen, de mensen die zover komen, moeten wel degelijk een vertrouwen hebben. Als je een Meester aanvaardt, dan betekent dat dat je je hele heil - stoffelijk en anderszins - toevertrouwt aan een mens. De leerling kiest dus zijn Meester. Maar hij kan niet naar iemand toegaan en zeggen: "Meester, neem mij als uw leerling." Hij kan dat natuurlijk wel doen, maar de Meester zal dan schouderophalend verdergaan.

Een meester zoekt iemand, die waardig is om zijn geheimen te delen, om met hem andere werelden te betreden, om met hem de wetmatigheden van de kosmos te ervaren. Niet als een menselijke zaak, maar als een eigenschap van de totaliteit die je diep in je voelt en die je overal kunt toepassen, zelfs als je ze niet kunt verklaren. De Meester moet iemand zoeken aan hij meer kan overdragen dan met woorden alleen mogelijk is. Iemand inwijden betekent niet hem kunstjes leren. Dat kan misschien in een genootschap van goochelaars. Daar kan een meester zeggen: Je bent nu zo goed geworden, ik zal je nu de truc van het doorgezaagde meisje laten zien. Dat zijn concrete trucs, dat zijn ook geheimen. Maar inwijding kent geen trucs.

Er zijn geen werkelijke "geheimen" te vinden. Geheimen zijn juist de ontdekkingen die je in jezelf doet. De Meester, die dat bij een ander wil wakker roepen, moet heel goed weten dat de ander zal responderen en niet op een gegeven ogenblik a.h.w. het bit tussen de tanden nemen voordat hij beseft wat de werkelijkheid van kracht en wet is waarmee hij te maken heeft, zijn eigen wegen probeert te gaan. Inwijding is niet alleen maar de overlevering van een ritus, het is veel meer. Sommige Egyptenaren (het waren overigens geheime Orden) hadden daarvan wel een juist besef. Zij zeiden:

Ziet, hij heeft, geleerd tot de goden te spreken.

Hij heeft geleerd te luisteren naar de stem der goden.

Hij heeft geleerd de kracht van de goden te openbaren.

Nu gaat hij in want hij sterft.

Drie dagen lang zal hij dood zijn.

Drie dagen lang zal het licht hem niet bereiken.

Drie dagen lang zal zijn lichaam geen stem mogen hebben.

Drie dagen lang zal zijn geest uitgaan door de Hallen der Herinnering.

Na drie dagen zal hij terugkeren en zijn lichaam aannemen.

Na drie dagen zal hij uitgaan.

Na drie dagen zal hij binnentreden in de wereld herboren.

Een ieder zal zich voor hem vernederen en hem toeroepen:

Heil U, herboren Osiris!

Dit hoort ook bij een inwijdingsritueel. Degene die terugkeert, de herboren Osiris, is dan nog niet de volmaakte. Hij is slechts degene die de derde trap heeft bereikt. Hij kan de derde graad eindelijk de zijne noemen, niet alleen in theorie maar in praktische beleving, in zelfoverwinning en zelferkenning,

De confrontatie met het "ik" speelt in praktisch alle inwijdingen een grote rol. In bepaalde magische inwijdingen heet het b.v.: "Wilt gij uitgaan in een kristallen wereld waar het licht groot is en sterk? Wilt gij de lichtende geesten zien dansen en de geheimen kennen van de sterren? Dan zult gij de weg moeten gaan voorbij het monster van uw angsten en schuld. Dan

zult gij uzelf moeten aanschouwen en overwinnen en zonder vrees verdergaan. Want hij die vreest wat in hem leeft, hij zal de lichte wereld niet betreden. Wat meer is, wie vlucht voor het monster dat in hem leeft, wanneer hij het aanschouwt, hij zal altijd erdoor achtervolgd worden. Hij zal te gronde gaan aan zichzelf, want hij die de diepste grenzen van zijn wezen bereikt, heeft geen veilige uitweg meer."

Dat zijn magische inwijdingen, die zelfs nog in de 17^e en 18^e eeuw hier en daar hebben plaatsgehad. Ook hier is de 3^e graad een zelferkenning. Maar het is meer: het is gelijktijdig een overwinnen van wat je bent. Degene die de pseudo-dood ingaat in inwijdingstempels en in een enkel geval in de pyramide, wat doet hij eigenlijk anders dan zich confronteren met zichzelf. Er zijn er die dat nog beter hebben beschreven. Wat ik nu ga citeren stamt uit de Tibetaanse riten. Ik zal zo vrij zijn het verkort te vertalen:

"De wereld is niets en niets ben ik. Hoe kan niets erkennen, als ik niets ben? Dat wat ik ben moet het niets erkennen en zichzelf erkennen, opdat uit het niets geboren worde een werkelijkheid die alle werelden omvat.

Zonder vrees moet ik wandelen tussen de demonen. Zonder vrees zal ik gaan door het duister en ingaan tot het licht. Ik zal wind, regen, storm, ja, de zin zelve uitdagen zo goed als de verborgen krachten, die moordend zwerven door de nacht. En als ik mijn wereld zo beheers, blijft mij nog een gebied.

Metsel mijn kluis dicht. Laat het daglicht verdreven zijn. Geef mij het duister en de stilte waarin ik slechts de stemmen hoor die in mij leven. Laat mij mijzelve zien, omdat de wereld is gedooft. Laat mij zoeken, totdat ik mijzelf heb gevonden. Dan zal ik kloppen op de muur en u zeggen: Zie naar het dek, want ik verhef mijzelf, meester van mijzelve, kenner van mijzelve, heerser over alle krachten. Het dak zal terzijde vallen. Ik zal naar buiten gaan, herboren, ingewijd."

Het is een beschrijving, die niet helemaal strookt met de praktijk. Iemand door het dak laten gaan, kun je gemakkelijk genoeg. Er zijn mensen die, als je hun zegt dat het hun eigen stomme schuld is dat het hen niet goed gaat, al door het dak heen vliegen. Daar komt heus geen inwijding bij te pas. Het denkbeeld is echter, afsluiting, dood. Geen lichamelijke dood, maar een wegvallen van de wereld, een confrontatie met jezelf tot in het uiterste waarbij je niets anders hebt dan jezelf, waarbij alles in eentonigheid verstikt, waarin alles lichtloos, duister is en de enige weg, die je nog kunt gaan de weg in jezelf is.

Maar je wordt ook gewaarschuwd. Dezelfde Tibetaanse ritus geeft ook een waarschuwing. Ze zegt (vrij vertaald):

"Wee hem die het duister ingaat zonder eerst meester te zijn van al wat rond hem is. Want wie niet de kracht heeft om meester te zijn van al wat rond hem is, hij zal zichzelf niet kunnen bedwingen. Wie zichzelf niet bedwingt wordt zijn eigen vijand. En verscheurd door zichzelf zal hij bezeten door de demonen der hel uitgaan, de muur verbrekend, vervloekend het leven en verloren hebbend al wat hij had bereikt."

Een wat vreemde waarschuwing. Je ziet het al, een soort superman die door de muur loopt e.d. Maar het feit is eigenlijk niet zo gek als wij het in moderne termen vertalen.

Stel uzelf eens voor dat u bent opgesloten in een cel zonder licht, alleen zo nu en dan een vaag geluid. Dan weet u op de tast: daar is voedsel en drank voor mij. Verder is er niets. Misschien de stank van je eigen fecaliën. Geen geluid. Het bloed klopt in je oren. Je hoort stemmen in jezelf. Je sluit de ogen en het duister schijnt er nog sterker op te drukken. Dan zijn er lichten. Je weet niet wat voor lichten. Dan vraag je je af: Wat ben ik? Wat is er aan de hand? Wat is mijn wereld, wat is mijn werkelijkheid? Dan kun je niet anders dan die wereld uit jezelf delven, want zonder wereld kun je nog niet leven.

De wereld, die uit jezelf voortkomt, kan er een zijn die is beziel met demonen. Als je die vreest. ga je eraan te gronde. Het kan een wereld zijn waarin je krachten ziet die verwerpelijk zijn: je kunt eraan voorbij gaan. Je kunt zonder ze te vrezen verder gaan. Dan kom je aan een punt waar je licht bent. Als je dat punt hebt bereikt, ja, dan is het niet zo gek om over inwijding te spreken. Maar vergeet één ding niet: je moet toch wel heel dicht langs de grenzen

van de waanzin gaan. Je moet al wat menselijk is in je verliezen om de ware mens in jezelf te vinden. Dat is niet zo gemakkelijk.

Ach, het is maar een derde graad, denken er velen en ik ben misschien 6e of 7e. Elke mens maakt - en dat is begrijpelijk - een eigen indeling en de graad die hij heeft bereikt, vindt hij belangrijk. Maar maakt het nu zoveel verschil uit, of je nu zegt 3^e of 12^e. Het gaat erom wat je bent, niet om de titel die je jezelf toekent. Dat is nu het geheim van deze 3^e graad, deze 3^e trap van inwijding. Het is het punt waarop je jezelf moet overwinnen.

Voor heel veel mensen is dat onvoorstelbaar. Zij zeggen: je kunt toch niet ontkennen wat je bent in de wereld. Je kunt toch niet al je verantwoordelijkheden achterlaten. Je kunt toch niet de wereld in de steek laten. Er zijn er misschien zelfs die kreten uiten als: Je moet toch solidair blijven met het streven van anderen! Neen, dat doe je misschien als je nog leerling bent. Als je gezel wordt, dan is het niet meer solidair zijn met anderen, dan is het solidair zijn met een waarheid. Werken met een waarheid totdat ze vorm krijgt, totdat ze gestalte krijgt, totdat ze inhoud gaat krijgen. Als je Meester bent, dan is de hele wereld weg. Ik kan het misschien met wat citaten duidelijk maken. Deze keer uit het 14^e en 15^e eeuwse Frankrijk.

"Als ge zijt ingegaan, als ge de Graal hebt beroerd, dan kunnen feiten u niet beroeren. Maar dan is er het lijden van de mensen. Er is de zorg die in de mensen leeft. Er is de dwaasheid en het onbegrip in de wereld rond u. Deze zullen u beroeren, want ze zijn een verwerping van de waarheid, die ge in uzelf draagt. Ze zijn het lijden waarvoor Hij is gekruisigd. De felle rede van hen, die menen met het verstand het Al te begrijpen, is als de speer die tweede gedragen wordt, de speer van Longines die doodt wat herrijzen zal."

Een aardig citaat. Zoals u merkt is het al een beetje op de Graallegende gebaseerd, hoewel de werkelijke invloed van de Graallegende eerst iets later was. Interessant is verder dit:

"Als ik een Meester erken, zal ik niet rusten voordat ik naast hem sta. Ik zal altijd zijn leerling zijn. Maar ik ben mijn Meester eerst waardig, wanneer ik Meester ben."

Dan gaat het verhaal verder:

"Jezus is mijn Meester. Hij heeft al verlaten om zijn taak te volbrengen. Zo kan ik niets aankleven wat mij belemmert bij het volbrengen van mijn taak. Hij heeft zich geofferd. Zelfs het grootste offer heeft hij gebracht met zeer veel pijn. Kan ik dan bij mijn Meester achterblijven? Laat mij offeren zoals hij heeft gedaan, opdat ik mijn Meester waardig anderen moge voeren langs het pad waarop de kosmische werkelijkheid wordt gevonden."

Als je dit allemaal zo naar voren schuift, dan zeg je: Wat maken ze eigenlijk een hoop drukte daarover. Het lijkt wel, alsof je eerst een Meester moet kiezen. Maar eigenlijk leef je in een wereld waarin harmonieën bepalend zijn. Men heeft eens gezegd:

"De eeuwigheid is de perfecte harmonie van alle dingen, waarin de tegenstellingen elkaar opheffen en gelijktijdig de volledigheid kenbaar maken van datgene waaruit ze zijn voortgekomen."

Ik geloof, dat dat veel dichterbij de werkelijkheid ligt, vooral in een tijd als deze. Als u die 3e graad wilt hebben, als u eindelijk Meester wilt zijn, als u werkelijk de broeder wilt worden van allen, die - zichzelf erkennend - de kosmos, hebben verkozen boven alles, dan moet u zoeken.

Maar zijn er dan alleen inwijders in de stof? Zijn er alleen Meesters op aarde die een enkeling uitverkiezen of die misschien zeer velen lering geven in de hoop dat een van hen zal beseffen? Als u leeft en u zoekt naar de werkelijkheid, dan zullen u van alle kanten begrippen en ideeën bereiken. De ene keer is het een boek. U heeft het honderd keer kunnen lezen, maar u heeft over de regels heen gelezen. Nu springen ze naar voren, als ze willen zeggen: Let op mij, ik ben belangrijk.

Opmerkingen om u heen, die u nooit iets hebben gezegd, krijgen plotseling betekenis. Woorden springen naar voren. Dingen, die u altijd heeft gezien, wekken ineens nieuwe reacties, nieuwe associaties. En als u een vraag heeft, dan ontmoet u een mens die helemaal geen ingewijde behoeft te zijn, maar hij geeft u een antwoord. Of u leest een boek, of plotseling valt u alleen maar iets in en u kunt weer verder.

Hij die zoekt (de leerling) is nooit alleen. De hele kosmos is vervuld van dit verlangen naar de kosmische eenheid, de volledige uitdrukking van alle volmaaktheid, zelfs in de schepping.

Daarom zul je nooit alleen staan, als je zoekt en leert. Zolang je oprecht zoekt naar waarheid, zal de waarheid antwoord geven. Er komt een ogenblik, dat je je bewust zult worden van wat je bent. Je zult krachten ontdekken in jezelf waar je vroeger om gelachen hebt. Je zult plotseling zien dat je de feiten op een andere manier moet groeperen. En dan zullen de mensen zeggen: Nu ja, zo iemand stelt zich een beetje aan, of hij is paranormaal begaafd, psi! En daar laten ze het bij. Maar wat doét een gezel?

Een gezel werkt aan de taak die zijn Meester hem heeft gesteld. Werken, dat is de taak van een gezel. Geloof mij wanneer het je tijd is om te werken, dan krijg je werk te doen en meer dan voldoende! Denk echter niet, dat je het zelf kunt kiezen. O, ik ken ze wel de goeie mensen die zeggen: Ik ben plotseling meer ingewijd geworden. Nu zal ik uitgaan en ik zal mensen genezen. Ik zal de bedroefden troosten en dergelijke dingen.

Uitgaan om die dingen te doen is er nog niet bij. Daarvoor moet je Meester zijn. Wacht maar rustig af. Uit al je zoeken, uit al je gepruts en uit al je dwaasheid zelfs komt er misschien ineens een feit naar voren. Daar moet je op antwoorden, daar moet je op reageren. Alles wat je gedacht en gedroomd hebt, dat gaat anders. Zeker, je kunt het niet bepalen, maar plotseling is daar die ene uitdaging.

Nu weet ik hoe mensen zijn. Ze zeggen dan: Ik heb nu een paar mensen mogen genezen, nu wil ik patiënten hebben. Ik wil mensen genezen. Er zijn er zelfs die in staat zouden zijn om op te staan en in een volle zaal uit te roepen: "Is hier dan niemand ziek! Potverdomme, ik wil genezen!" Zo zijn ze. Het is genoeg dat je geleerd hebt die kracht te bezitten. Het ligt aan de geestelijke kracht die je verder geeft. Misschien zul je heel andere dingen moeten denken en doen. Je weet het niet. De taak wordt elke keer weer duidelijk gesteld. Elke keer, als er een gewone taak is - ook in het gewone leven voor een ieder die zoekt en een beetje verder is - sta je voor een keuze: zal ik het zus doen of zo. En misschien word je eens zo rijp, dat je leert dat verwerpen dwaasheid is.

Het hele leven is harmonie. En harmonie kun je voor jezelf steeds waarmaken door een selectieve aanvaarding. Maar dan zul je toch verder moeten gaan. Je zult moeten weten wat je bent. Je zult moeten vergeten wat je tot iets bijzonders maakt of tot anders dan een ander.

Onder een luchtdichte klok gezeten hunker je naar de gaven van het verleden. Je schreeuwt tegen jezelf in de hoop, dat de wereld je zal horen. Je vertelt wat je allemaal bent en er is geen antwoord. Alles wat de wereld rond je is, is opeens zinloos: een opgedraaid uurwerk dat afloopt, zonder werkelijk leven. Je hoort nergens bij. En dan komt er ook dat bittere moment dat je je alleen nog maar kunt bezighouden met jezelf, omdat de sleutel van dit alles in jezelf ligt. Dan kun je je ook prijsgeven aan de waanzin en illusies gaan opbouwen. Je kunt de meest krankzinnige en meest hysterische dingen doen in naam van de inwijding, die je in feite nog niet hebt, of je kunt verder werken in jezelf. En nu is het wonderlijke dít: Als een mens, die geen zichtbare Meester heeft, blijft doorwerken aan zichzelf, dan is er toch weer een ogenblik dat geluiden uit de wereld hem bereiken, dan zijn er toch weer emoties die hem iets zeggen. Maar het is een beetje anders dan voor die tijd. Je weet zelf misschien nog niet: ik ben ingewijd. Maar de samenhang van de wereld is anders. De betekenis van de mensen is anders. Haat en jaloezie en al die dingen meer hebben weinig meer te zeggen. Toch word je diep bewogen door het leven. Maar je antwoordt op dingen, die eigenlijk niet te zien zijn, die ergens verborgen liggen. En altijd weer vraag je je af: Wat ben ik dan? Totdat je niet meer vraagt: wat ben ik? Maar alleen waarmaakt wat je in jezelf voelt. Op zo'n ogenblik begint die wonderlijke reis.

Een reis door allerlei duister en verwarring heen misschien, maar een reis die je steeds meer jezelf laat verliezen, totdat alleen overblijft de prima essentia van je eigen zijn en wezen: de levende kracht die je bent, ontdaan van sferen en werelden en voertuigen. Niet eens meer een vlam of een ijl zuchtje, maar een stilte in de stilte. Je keert dan terug en zegt: ach, ik heb zo vreemd gedroomd. Ik heb me zo volmaakt rustig gevoeld. Nu voel ik me zo sterk. Je weet zelf niet eens dat je echt veranderd bent. Welke mens maakt het aan zichzelf duidelijk dat hij veranderd is?

Een mens, die altijd fouten heeft gehad en nu een enkele keer een deugd vindt, zegt immers ook tegen zichzelf: Zie je nu wel, ik ben altijd deugdzaam geweest: het is me alleen niet gelukt in het verleden. Je bent anders, omdat je anders reageert, omdat de wereld anders spreekt. Je

leest a.h.w. tussen de regels. Niet alleen van het geschrevene én van de wijsheden en van het gesproken woord, maar tussen de regels van het gedrag van de mensen, tussen de regels van de ritmen van de natuur. Je weet gewoon wat het is.

Dan begin je jezelf te vormen tot iets wat harmonisch is met alles wat je zo erkent. Je probeert je verder te vormen, totdat je in harmonie op alle dingen kunt reageren. En dan kun je natuurlijk een grote term gebruiken en zeggen: Ziet, hier is een welbehouden steen. Maar ik denk, dat de gewone mensen daar een beetje anders over denken en zeggen:

Kijk, daar heb je weer zo'n doorgedraaide. Want die kunnen het niet begrijpen. Maar jij kunt dan antwoorden op elke wereld. Dat wil zeggen, dat elke kracht uit elke wereld jou kan bereiken en als ze voor jou harmonisch is, zul je haar beseffen. Het wil verder zeggen, dat elk gebeuren - waar en hoe dan ook - voor jou toegankelijk is, indien je daarmee harmonisch bent. Het is alsof alles wat je in het diepst van je wezen werkelijk bent nu plotseling reageert op alle waarden waarmee het in de kosmos verbonden is.

Dan krijgen we de ingewijde die, als hij dat wil, van steen brood kan maken. Je kunt tegen de regen zeggen: Kom, dit stuk land moet nat zijn, al het andere droog. En de regen zal gehoorzamen. Je kunt tegen de wind zeggen: Kom of ga. Maar dat komt, omdat die dingen in de eeuwigheid juist zijn? Ze zijn tegendelen die elkaar opheffen. Als je de eeuwigheid kenbaar maakt, kun je elk facet, elke mogelijkheid waarmaken. Maar dat is omdat je wezen bij die werkelijkheid hoort, niet omdat het belangrijk is om van stenen brood te maken.

De mensen die gelovig zijn zullen dan zeggen: Hij/zij doet wonderen. Let op! Het is een magiër een heks, een groot ingewijde of een gezondene Gods. Namen hebben ze te over daarvoor. Maar je bent alleen jezelf. Al die dingen komen voort uit de 3^e graad, de 3^e fase van je inwijding, indien ze wordt voortgezet.

Ik zou deze inleiding niet terecht afsluiten, als ik er niet iets aan zou toevoegen.

Graden, die mensen geven, hebben in de kosmos geen betekenis. De graden, die in de kosmos worden gegeven, zijn graden van harmonie met de totaliteit. Die graden kan niemand veranderen of teniet doen. Als u ze bereikt heeft kunt zelfs u ze niet veranderen. Wees daarom niet te trots, als u hier of daar een graad heeft gehaald, maar probeer de waarheid van uzelf te zien. Probeer in u die weg te vinden, die u schoonheid en wijsheid doet ervaren en toch de liefde van de kosmos zelf in uw wezen voortdurend actief doet zijn. Want alleen zo kunt u de verbinding vormen tussen de tegenstellingen zo kunt u het alverblindende licht doen doordringen in het alomvatten duister en de schepping opnieuw zien gebeuren in uw eigen wezen.

DISCUSSIE

❖ *Het woord "inwijding" is voor mij: wijding ontvangen in jezelf. Het is een verruiming van bewustzijn, een rijpingsproces. Wat denkt u?*

Hoe u inwijding wilt interpreteren is voor een groot gedeelte uw zaak. De origine van het woord ligt inderdaad in een wijding: maar die werd extern ontvangen. Je werd gewijd in een Orde, in een groep. Daar kwam in de oudheid vaak ook nog handoplegging bij te pas. Het woord stamt daar dus van af. Als wij nu zeggen: de werkelijke inwijding is iets wat in jezelf plaatsvindt, dan stellen we een feit dat ik voortdurend heb beweerd in de inleiding.

Of het een verruiming van bewustzijn is? Ik ben bang dat we ook hier moeten kijken waarover we spreken. Bewustzijn, wat verstaat u daaronder? Veel mensen verstaan daar namelijk onder: de wijze waarop ze hun wereld waarnemen. Die behoeft echter niet zonder meer verruimd te worden, die kan net zo goed alleen maar intenser worden. Laten we het vergelijken met kennis en wijsheid. Kennis vergroten betekent, meer feitenmateriaal opslaan. Meer wijsheid opdoen betekent, datgene wat je weet en kent juist doorzien, de samenhangen ervan beter kennen. Bij een inwijding is het zo, dat je niet noodzakelijk ineens de hele kosmos moet beseffen. Het is eerder zo, dat je beter gaat begrijpen wat er in dat deel van het leven waarmee je bezig bent een rol speelt. Het is dus in de eerste plaats wijsheid. Maar waar je samenhangen ziet en - dat is wat anders - daar wordt de betekenis van je wereld voor jou een andere. Alle inwijding betekent, als ze goed is, een verandering van

wereldwaarde. We worden gevoeliger en daardoor zullen we meer gaan waarnemen of beseffen waardoor onze wereld weer groter wordt. Dat is op zich zelf niet onjuist, maar het betekent niet dat de inwijding per se direct de verruiming van het bewustzijn behoeft in te houden in de zin van: meer werelden leren kennen. Het is eerder een aanvoelen dan een weten.

❖ *Wordt door je levenshouding de uitstraling, die je daarmee verkrijgt gevormd, en kun je door middel van die uitstraling beschikken over de mogelijkheden die dan naar voren komen?*

U kunt het zo zeggen: Wanneer een mens op aarde wordt geboren, dan bezit hij bepaalde stoffelijke karakteristieken en die bepalen weer zijn uitstraling op stoffelijk terrein of in de dichtst bij het lichaam liggen de laag van de aura. Daarnaast hebben we een geestelijke uitstraling die ook in de aura zit. Ze steekt er echter een beetje uit, dat heeft er dus wel iets mee te maken. Als je nu geestelijk bewuster wordt - en dat betekent niet altijd verstandelijk wijzer - dan zal de uitstraling van de aura inderdaad veranderen. Dat bepaalt weer de reactie van alles wat stralingsgevoelig is, bewust of onbewust. Een bekend voorbeeld is de anachoreet, die in zijn eentje mediterend op den duur een uitstraling verkrijgt waardoor zelfs de slangen hem koesterend benaderen, de roofdieren mak zijn als lammetjes, kortom, in zijn nabijheid bijna een soort paradijstoestand gaat heersen. De dieren zijn gevoelig voor zijn uitstraling. Hun gedrag wordt daaraan aangepast. Uw eigen uitstraling bepaalt welk deel van de wereld voor u gevoelig is. Het is een soort sympathie - antipathie, die verder gaat dan het zuiver stoffelijke. En gaan we verder kijken, dan kunnen we zeggen: Naarmate de eigen uitstraling een groter gebied als aanvaardbaar omvat, zal een groter deel van de uitstralingen in de wereld ontvangen kunnen worden. Dat wil zeggen, dat je geestelijk een grotere reactie of resonantie krijgt ten aanzien van al datgene wat er rond je bestaat. Dat wordt in je dan weer vertaald in een bewustzijn en in bepaalde gevallen ook in een vermogen, dus de mogelijkheid om er iets mee te doen.

❖ *Kunt u iets zeggen over de zin van verstandelijke kennis in relatie tot inwijding. Zal die kennis op een gegeven moment verdwijnen of heeft ze nog betekenis op een ander gebied?*

Verstandelijke kennis in relatie tot inwijding (dit is zo belangrijk dat u dat niet vergeet) is ongeveer hetzelfde als leren schrijven. De kennis is de manier waarop je haaltjes zet en haakjes maakt: de ouderwetse schrijfmethode. Als je dat allemaal kunt, dan kun je ook letters maken. Dat is allemaal nog kennis. Nu komt het ogenblik, dat je a.h.w. uit gewoonte schrijft. Je denkt woorden en je hand schrijft letters. Daar is geen kennis voor nodig. Kennis is dan alleen het uitdrukkingsmiddel geworden van iets wat boven de kennis staat. Bij inwijding heb je verstandelijke kennis natuurlijk wel nodig, al is het alleen maar om in staat te zijn de intenties, die in je leven in de wereld uit te drukken. Verstandelijke kennis kan dus belangrijk zijn, maar ze blijft een werktuig. De rede is het werktuig van de ziel, niet de waardebepaling van al wat "ziel" heet. Als u dat nu maar in de gaten houdt, dan bent u er eigenlijk al. Alle inwijding is dus het groeien naar een hoger besef. Maar wat heb je aan het hoogste besef in menselijke zin geredeneerd, als je dat niet kunt uitdrukken? De uitdrukking betekent weer beschikken over feitenkennis, inzicht in bepaalde vormen van de materie, de werkingen daar in. Het is veel gemakkelijker duidelijk te maken hoe b.v. de doordringingskracht van een kracht uit een hogere sfeer is t.a.v. uw wereld dan duidelijk te maken hoeveel sferen er zijn. Beroep je in dat geval dan op je kennis van de zwaartekracht en zeg: Neem een kogeltje. Als dat van de ene sfeer naar de andere gaat, dan is dat een afstand van bijna 30 cm., dat is bijna niets. Maar als er nu heel veel sferen zijn en dat kogeltje valt van een hoogte van 100 m., dan heeft het een heel sterke doorslagkracht. Het veroorzaakt dus een veel groter effect, ofschoon de waarde ervan dezelfde blijft. Zo is het nu ook met kracht uit een hoge geestelijke sfeer. Zo kun je ook bepaalde effecten van buitenzintuiglijke overbrenging gemakkelijker duidelijk raken, als je spreekt in beelden van radio b.v.. Je hebt dan de mogelijkheid om dat uit te drukken. Je kunt het aan anderen mede delen. Ik geloof, dat een inwijding weinig zin heeft, mits je althans de resultaten ervan kunt delen met anderen, die samen met jou toch het geheel vormen, zodat je die inwijding leert beseffen.

❖ *Dan moet je dus de vormen, die in de inwijding besloten liggen, gaan scheppen?*

Dat vind ik zelfs nog teveel gezegd, want je scheidt eigenlijk niet. In jezelf schep je een wereld. Dat is je voorstellingswereld waardoor je bepaalt hoe je je wereld beleeft. Elke mens heeft in zich een wereldbeeld. Door vergelijking van dit innerlijke beeld met de wereld buiten hem

komt hij tot een reactie op die buitenwereld, maar ook tot een waardering van die buitenwereld. Scheppen doe je dus in jezelf. Maar je hoeft niet te scheppen, als je bent ingewijd. Je moet kunnen reageren. Laten we nu dit gekke voorbeeld er eens bijnemen. U bent in Turkije. U ziet daar een man lopen en u ziet dat zijn broek in brand staat. U denkt: dadelijk brandt hij zijn billen. Nu kent u alleen Nederlands. Hoe wilt u die man dat duidelijk maken, als er enige afstand tussen u beiden is? Erg moeilijk, nietwaar. U kunt natuurlijk roepen: Hé je broek brandt! M.a.w. die man denkt: Die Hollander is gek. Hij wil zeker iets verkopen of iets dergelijks. Dus moet u zijn taal kunnen spreken. Nu is op aarde de taal van de mensen - zeker van hen die mentaal wat meer ontwikkeld zijn - de taal van de logica, van feitenkennis. Het zal u duidelijk zijn, dat uw innerlijke bereiking gemakkelijker kan worden overgedragen, indien u over een groter kennis beschikt. Als u meer talen had gesproken, had de Turk misschien Frans of Duits kunnen verstaan. Had u in een van die talen geroepen, dan had u wel resultaat gehad. De kans was wel niet groot, maar ze was er. Misschien had iemand anders het gehoord en de man erop attent gemaakt. Dus hoe meer kennis ik heb, des te meer kans ik heb dat ik mijn medemensen kan bereiken en hun duidelijk kan maken wat ik krachtens mijn innerlijke bereiking zie en constateer, terwijl zij zich er nog niet bewust van zijn. Daarvoor is kennis belangrijk. Niet kennis op zich, maar gewoon als intermediair instrument tussen de geestelijke werkelijkheid die niet in woorden uitdrukbaar is en de menselijke werkelijkheid die tenminste in woorden en begrippen benaderd moet worden.

❖ *Is het zo dat met de inwijding ook een uitbreiding van het waarnemingsvermogen gepaard gaat?*

Het is niet zo, dat inwijding betekent dat men automatisch iets verkrijgt. U moet de inwijding vergelijken met een voertuig. Tot nu toe bent u altijd met de autopéd op stap gegaan. Nu krijgt u een fiets: een hogere graad van inwijding. Er staat helemaal niet geschreven dat u daarmee verder zult moeten gaan, tenzij u dat om de een of andere reden werkelijk wilt. Maar u kunt er sneller mee opschieten en u kunt er verder mee komen. Een inwijding kan leiden tot een bewustzijnsuitbreiding waardoor andere werelden en sferen voor u zo kenbaar worden als de stoffelijke wereld tot nu toe was, maar het hoeft niet. Het ligt er maar aan. Wat wilt u? Wat is uw doel? De inwijding op zich schept dus een mogelijkheid maar het impliceert niet zonder meer de vervulling van die mogelijkheid.

❖ *Kunt u iets zeggen van het Wessac-feest?*

Het heeft weinig met inwijding te maken. Laten we het kort samenvatten: Er zijn altijd grote kosmische krachten, die op de aarde inwerken. Een deel ervan komt uit de stoffelijke kosmos, een ander deel uit wat u de geestelijke wereld blijft te noemen. Er zijn zelfs werkingen bij die men goddelijk zou mogen noemen. Nu zijn die krachten er altijd. Maar op het Wessac-feest laten we eigenlijk een soort vlieger op, zoals eens Benjamin Franklin dat heeft gedaan gedurende een onweersbui. Met andere woorden: De krachten, die zich anders op vele plaatsen ongeregeld ontladen komen nu op een vastgesteld punt tot ontlading en bereiken daardoor voor degenen die aanwezig zijn een grotere kenbaarheid. Omdat zeer veel sferen (dus verschillende werelden en groepen uit de geest) daaraan meewerken evenals mensen is het duidelijk, dat de scala van krachten die wordt aangetrokken alles omvat. Vanaf de hoogste goddelijke kracht via allerlei krachten, die we dan maar geestelijk zullen noemen of parakosmisch tot de normale krachten uit de stoffelijke kosmos. Dat alles komt samen. Nu weet u, dat een blikseminslag a.h.w. een beeld achterlaat. Als u naar de bliksem kijkt, dan blijft er iets hangen op het netvlies: u ziet de bliksem, terwijl hij er al niet meer is. Stel u nu voor, dat deze krachten zich ontladen, we daarmee bezig zijn. Die ontlading duurt iets langer en is natuurlijk intenser dan een blikseminslag. Er ontstaat dan een beeld dat blijft nagloeien, als de kracht zelf eigenlijk al tot ontlading is gekomen. Dat beeld kunnen we dan ontleden en aan de hand daarvan kunnen we ongeveer constateren welke krachten er inwerken. We weten dan wat er op dit moment met de wereld aan de hand is. Maar omdat we verder hebben gegrepen, dus ook naar werelden waarin de tijd anders ligt, van wat er in toekomst de aarde aan krachten zal bereiken. Op grond van dit alles kunnen we dan, als we er voldoende van afweten, zeggen: we verwachten dat dit of dat op aarde mogelijk is. Van die mogelijkheden kunnen wij gebruikmaken om wat wij zien als gunstig voor de mensen sterker bij hen tot leven te wekken. Dat is eigenlijk het Wessac-feest. Het is een samenvloeien van vele sferen en mensen op uw wereld waarbij hun gezamenlijke concentratie aan zeer hoge krachten de mogelijkheid geeft om zich op deze wereld zodanig te ontladen dat het voor de aanwezigen kenbaar is.

❖ *Kunt u iets zeggen over de betekenis van groepsinwijding gezien in het licht van het Aquarius-tijdperk?*

Groepsinwijding is natuurlijk kolder. Als u goed geluisterd heeft naar de inleiding dan zal het u duidelijk zijn waarom. De inwijding is n.l. niet iets wat je van buitenaf wordt gegeven, maar iets wat in je gebeurt en waar je innerlijk zelf bij betrokken bent, zodat je komt tot een opgaan in de totaliteit en terugkeren naar een vernieuwd besef hebt van jezelf en je wereld waarbij de persoonlijke aspecten voor een deel zijn weggefallen. Dat kun je niet aan een groep cadeau geven. Je kunt een groep inwijden en een paar trucjes, waardoor het gemakkelijker is een zekere toestand van concentratie te bereiken. Je kunt gezamenlijk bepaalde mystieke plechtigheden overbrengen en daarmee een sfeer oproepen, dus een algemene uitstraling van het gezelschap tot stand brengen waardoor bepaalde krachten gemakkelijker in jezelf beleefd kunnen worden, dat is waar, maar dat is niet de inwijding zelf. Groepsinwijding bestaat dus niet. Maar in de Aquarius ontstaat er wel iets anders: Vroeger was inwijding zeer sterk afhankelijk van een Meester. De overdracht werd dus op een zeer persoonlijke basis steeds gezocht en gevonden.

Dit beperkte het aantal ingewijden en het maakte het heel erg moeilijk een inwijding te ondergaan, zelfs als je ernaar zocht. Ik heb in het tweede gedeelte van mijn inleiding gezegd hoe dat tegenwoordig is. Er zijn op het ogenblik krachten uit de geest. Omdat er nu vele bovennatuurlijke inwerkingen zijn in deze periode en aangezien de eigen harmonieën van de mens op een andere wijze een reactie in de omgeving oproepen, het voor de mens gemakkelijker tot een inwijding te komen en is het persoonlijke aspect niet zo sterk daaraan gebonden.

In de Aquariusperiode kan de strevende mens dus gemakkelijker een graad of een mate van inwijding verwerven waardoor hij weer verder kan gaan. Hij is dus niet meer gebonden aan bepaalde scholen of scholingen, maar hij blijft wel verbonden met wat wij - bij gebrek aan beter - God noemen of Eerste Oorzaak of meester of hoe je het maar wilt noemen. Dat kunnen we niet afschaffen, want dat is de eerste factor die daar een rol in speelt, dat wil nog niet zeggen, dat nu groepen gelijk bewust worden. Het is eigenlijk net als bij een voetbalwedstrijd: Je ziet allemaal precies hetzelfde. Maar de een zegt: De scheidsrechter had gelijk. Een ander zegt: Hij had geen gelijk. De derde zegt: Het was eigenlijk wel goed wat de spelers deden, maar de scheidsrechter had moeten kijken naar de gemene natrap die daar nog werd gegeven. Iedereen reageert anders. Je kunt een groep nog zo intens tot een emotionele de inwijding - juist omdat het een innerlijk proces is - zal wel voor een ieder mogelijk zijn, maar bij een ieder een andere vorm aannemen en zal niet door iedereen worden gerealiseerd.

❖ *Ik zie de groep als een mogelijkheid van een andere soort persoonlijkheid en als totaliteit.*

Daar begint de sociale Gestaltphilosophie. Dat is heel gevaarlijk. We kunnen natuurlijk uitgaan van de moderne opvatting van: de groep heeft een eigen persoonlijkheid en door de benadering ervan kunnen we dan het individu binnen de groep verwaarlozen, m.a.w. inwijding kan alleen binnen het individu geschieden. Dus op het ogenblik, dat wij de groep beschouwen als een Gestalt, als een geheel, met eigen kwaliteiten en eigenschappen, hebben we misschien in sommige opzichten wel gelijk maar we vergeten één ding: de Gestalt als zodanig is niet in te wijden, omdat ze niet beziel is. De bezieling ligt alleen in de leden van de groep. Alleen daarin kan de inwijding werkelijk tot stand komen.

❖ *Is inwijding niet tevens loskomen van dogmatiek?*

Dat is heel moeilijk. Dogmata zijn soms de onbewezen stellingen waarop men zijn geloof baseert. Maar bij heel veel mensen in deze tijd, die dogmata verkondigen, zijn dogma's eigenlijk de stellingen, die je geloof je oplegt om je gedrag zodanig te bepalen dat het binnen de perken blijft van hetgeen volgens jouw dogmatische opvattingen aanvaardbaar is. Ik geloof niet dat een werkelijk ingewijde dogmatisch kan zijn. Maar hij blijft een mens. Hij heeft de neiging om gelijk te willen hebben. Soms kan hij optreden, alsof elk woord dat hij spreekt een dogmatische waarheid is. Dat hebben ze allemaal gedaan. Zelfs Jezus zegt op een gegeven ogenblik: "Voorwaar, voorwaar, ik zeg u." met andere woorden: daar wordt niet verder over gekletst, geen gedonderjaag meer, zo is het! De enige, die zich daartegen kon verzetten en mocht verzetten overigens, was vreemd genoeg Johannes, de lievelingsleerling. Johannes zei: "Heer, ik geloof U, maar ik begrijp U niet." Dan zei Jezus: "Je moet het zo zien: wat ik hier zeg is waar. Dat is de waarheid die ik diep in mijzelf ken. Maar als ik de mensen moet gaan

uitleggen hoe ik aan die waarheid kom, dan zijn ze zo bezig met de uitleg, dat ze de waarheid niet begrijpen." Er is dus een reden voor hetgeen Jezus heeft gedaan. Waarom zouden anderen een dergelijk voorbeeld op z'n tijd dan niet navolgen?

We moeten echter wel begrijpen een ingewijde kan nooit dogmatisch zijn in de menselijke zin van het woord, omdat hij één zijnde met het Al zekerheden kent en deze in hun samenhangen beseft. Hij zal dus nooit behoefte hebben aan een stelling die a.h.w. beveelt: "Je moet dit geloven, anders gebeurt er dit of dat." Hij kan hoogstens zeggen: Dit is de waarheid en als je het niet aanvaardt, dan zul je dat en dat ondervinden. Hij zal niet zeggen: Dit is de waarheid en al het andere niet. Zoals iemand zegt b.v.: De Paus is er cathedra onfeilbaar, en wie dit niet geloof, die verwijdere zich maar uit de gemeenschap. Een dergelijke dogmatiek vind ik verwerpelijk. Ze bestaat in de wetenschap zo goed als in de religie.

Er zijn mensen die zeggen: Zwaartekracht is een kracht, die inherent is aan massa. Dat is helemaal niet waar. Zwaartekracht is inherent aan de massabeweeglijkheid der kleinste delen en als zodanig een versnellingsverschijnsel dat bij elke verandering van versnelling een wijziging ondergaat. Vele wetenschapsmensen zullen dan zeggen: Dat is mooi gezegd, maar het is niet waar. Het zou ook kunnen zijn dat ze zeggen: Het is een mogelijkheid.

Maar als ze dit als onzin verwerpen omdat wij dat hebben geconstateerd, dan zeg ik: Dat is niet meer wetenschappelijk, dat is dogmatisch. Hetzelfde is het, als iemand zegt: Acupunctuur is altijd toverdokersgedoe, dat is zinloos. Daar moeten wij ons niet aan wagen. Dat is niet controleerbaar. Maar waarom niet? Als een patiënt daardoor geneest, dan is toch bewezen dat het curatieve waarde bezit. En als dat het geval is, dan moogt u als medicus het niet verwerpen, ook indien u zelf niet over de kennis beschikt om het in praktijk te brengen en het voor uzelf te bewijzen.

❖ *Wijsheid is kennis en wetenschap .....(verder onverstaanbaar).*

Wetenschap wordt eerst belangrijk, als de wetenschapsmens wordt geleid door zijn wijsheid. Maar aangezien veel wetenschapsmensen worden geleid door hun eigenwijsheid waarbij ze hun wetenschap boven alles stellen, offeren ze alles op aan hun wetenschap, wat zeker niet pleit voor de wijsheid en ook niet voor de ontwikkeling waarin de wetenschap zich presenteert.

❖ *Is streven absoluut nodig om een inwijding te verwerven?*

Mag ik u een tegenvraag stellen: Als u hier zit en u weigert uw benen te gebruiken, kunt u dan buiten komen? Hoogstens indien een ander u draagt. Dat is hetzelfde met inwijding. Streven is: het zelf in beweging zijn, en dat heb je nodig om ergens te komen.

❖ *Je kunt toch ook jezelf voorbijstreven*

Als u dat doet, dan streeft u hoogstens het image (beeld) voorbij dat u van uzelf heeft en anderen van u hebben. Je kunt nooit jezelf voorbijstreven. Maar er zijn wel mensen, die zichzelf voorbij lopen. Zij hebben zoveel haast, dat ze al denken aan hetgeen ze moeten doen, wanneer ze klaar zijn met wat ze nu doen, zodat ze wat ze nu doen verkeerd doen en daarom niet meer kunnen doen wat ze dachten dat ze zouden moeten doen.

❖ *Kunnen wij de doop ook beschouwen als een soort inwijding?*

Neen. De doop is helaas geworden tot een inlijving en niet tot een inwijding. De doop is oorspronkelijk symbolisch. Ze komt voort uit een oude tijd waarin men meende dat elke stam een specifieke geestelijke binding had met voorouders en bepaalde goden. Als iemand uit de stam werd gestoten, dan kon hij soms in een andere stam of groep worden opgenomen. Hij moest dan door een rivier waden, hij moest helemaal ondergedompeld zijn geweest, zodat alle bindingen met de geesten van het verleden van hem afvielen. Die betekenis heeft de doop altijd gehad. Wij vinden de doop b.v. bij de heiligdommen van Isis. We vinden doopplechtigheden in de tempel van Tenochtitlan (tegenwoordig Mexico City) en dergelijke plaatsen. Al deze doopplechtigheden - let wel - zijn voorchristelijk. Daaruit blijkt wel, dat de doop een zeer oud symbool is. De doop is het verbreken van bestaande verbindingen en het aanvaarden van geheel nieuwe. Als zodanig is het een wonderlijk symbool voor een ieder, die waarlijk binnentreedt in een christelijke gemeenschap, maar dan moet hij wel weten wat hij doet. Als je een kind doopt, dan geloof ik niet dat je daarmee veel bereikt. Het kind voelt alleen maar nattigheid en later, als hij over godsdienst nadenkt, voelt hij misschien weer nattigheid, maar het heeft zich daardoor niet bewust afgesloten van het verleden en zich in een nieuwe gemeenschap gemeld als volledig deelhebbend daaraan. Eerst als de doop in deze

betekenis wordt beschouwd, heeft hij werkelijk zin. Dan is die geen inwijding, maar een afstand doen van het verleden. Ik wil daaraan nog toevoegen, dat afstand doen van het verleden wel deel is van elke inwijdingsprocedure.

❖ *Is het niet nodig dat het verleden tevens .....wordt of wordt het een gewoonte?*

Om eerlijk te zijn: het meeste uit het verleden is tot gewoonte geworden. We moeten het echter anders zien. Al wat is gebeurd, maakt u tot wat u nu bent. Maar men heeft de neiging terug te vallen op het verleden. Er zijn mensen die zeggen: Vroeger ben ik een gewichtig mens geweest, dus moet iedereen respect voor mij hebben. Dat is verkeerd. Als die mensen afstand hebben gedaan van het verleden, bezitten ze toch nog alles waardoor ze eens belangrijk waren. Ze kunnen dat in hun nieuwe conditie en omstandigheden weer gebruiken en ontwikkelen. Ze hebben dus de bekwaamheden, die het verleden heeft ontwikkeld en kunnen die in deze nieuwe vorm weer gaan gebruiken. Maar als ze zich alleen beroepen op wat ze in het verleden zijn geweest, dan zullen ze het oude willen doen herleven en daardoor in het heden falen. Daarom moet je afstand doen van het verleden. Daarom is dat zo belangrijk. Dat wil niet zeggen dat een jager, die de rivier was ingegaan en daarin wad ondergedompeld er weer uitkwam als iemand anders. Hij bleef een jager met al zijn bekwaamheden. Maar hij was niet meer volgens het oude geloof de jager, die werd geleid door de voorouders en de jachtgoden van zijn stam, Hij was nu een jager, die geen bindingen meer had ermee en daardoor een band kon aangaan met andere jachtgoden.

❖ *Op het moment dat hij die jacht niet meer zoekt, is hij dan vol-ingewijd?*

Dat heeft er niets mee te maken. Hij wordt helemaal niet ingewijd. Zolang hij de jacht zoekt binnen het kader van de nieuwe stam die hem heeft opgenomen, is hij lid van die stam. Op het ogenblik, dat hij ook daar wegtrekt, zich bevrijdt van alle bindingen met die stam, kan hij misschien een wijze worden. Heel veel van de vroegere sjamanen waren mensen, die zich hadden losgemaakt van hun stammen. Maar dat wil niet zeggen, dat ze ingewijden waren. Sommigen trokken zich alleen terug omdat zij handige jongens waren die tot de ontdekking kwamen dat je beter een ander kon laten jagen dan het zelf te doen.

❖ *Een doop kan voor sommigen toch erg belangrijk zijn.*

Indien de doop volkomen bewust wordt beleefd heeft hij voor de persoon zelf een zeer grote betekenis. Door het daarbij geïmpliceerde afstand doen van het verleden schept het een opening voor nieuwe krachten en waarden. Maar dan is het niet de doop zelf die het doet, het is er alleen maar het symbool van. Maar het is de doop waarin de gehele verwachting van de mens plus zijn afscheid van het verleden a.h.w. in een daad wordt samengebracht. Daardoor ontstaat die schok. Als er mensen zijn die denken dat het gebeurt, als je op je tenen wordt getrapt, dan is voor hen het op de tenen worden getrapt net zo goed als een doop. Het is dus niet de handeling, maar het is dat wat geestelijk en mentaal aan die handeling wordt verbonden plus de invloed die dat alles nog heeft op het gevoelsleven.

❖ *Wat kan er gebeuren in het Aquariustijdperk? Hoe kunnen de mensen daarop reageren?*

De mensen kennend moet ik zeggen, dat er in elk tijdperk van alles kan gebeuren. Maar als we rekening houden met de invloeden van Aquarius, dan zien we dat de broederschapgedachte veel sterker wordt. Die broederschapgedachte kan nooit in een systeem worden uitgeleefd waardoor de persoonlijke vrijheid van de broeders tot het uiterste wordt gebonden zonder dat daarbij hun mogelijkheid tot vrije beslissing aanwezig is. Het moet dus een tijdperk zijn dat vanuit het standpunt van velen in de tegenwoordige tijd anarchistische trekken vertoont. Er is sprake van alleen minimaal noodzakelijke regels, die men bovendien nog vrijwillig aanvaardt en waaraan men zich ook zal houden. Het houdt wel in, dat daardoor het gehele nu bestaande machtsbestel en als zodanig ook de nu bestaande sociale structuur op den duur zou moeten verdwijnen. Dat betekent, dat men gaat leven als mens voor de mensen en niet als mens voor de productie of voor het inkomen. Het houdt in, dat men niet uitgaat van eigen behoefte alleen, maar van de betekenis welke die behoefte heeft in het kader van de gemeenschap waarin men leeft. Dan zegt b.v. een automobilist: Ik heb een auto. Ik wil die graag hebben, naar ik zal er alleen mee rijden, indien dit voor mij en anderen werkelijk nuttig is. Is het alleen voor mij nuttig en voor anderen hinderlijk, dan doe ik het niet. Dat is iets wat nu onvoorstelbaar is.

❖ *Als men meer bewust is?*

Ik weet niet, of dat meer bewust zijn is. Het is een andere vorm van bewustzijn. Op het ogenblik namelijk, dat menselijke verhoudingen een hoofdrol gaan spelen, krijg je ook een verschuiving van het rationele naar het emotionele. En dat de emoties veel meer naar voren komen en een veel grotere rol gaan spelen, dat kunt u overal om u heen zien. Als de mensen alleen maar de tendens van Aquarius ondergaan zonder verder enige inwijding, dan zullen ze toch steeds meer bewust worden van de noodzaak om in de groep een mate van harmonie en geluk te vinden. De broederschapgedachte, het denkbeeld van "laat iedereen maar doen wat hij wil, ik zal doen wat volgens mij goed is zolang dat niet ten koste gaat van anderen". Dat laatste is erg belangrijk: daar bent u voorlopig nog niet aan toe. De rest zie je langzamerhand al vorm krijgen. Dat houdt in, dat de mensen gaan leven op een manier waarbij materie minder belangrijk is dan de gevoelswaarde.

De gevoelswaarde zal dan uitkristalliseren, meen ik, in filosofie en geloof. Die worden dus ook zeer belangrijk. De erkenningsdrang bij de mensen blijft bestaan. Maar als je niet meer erkend kunt worden als je mensen wilt leiden, maar alleen als je hen wilt dienen, dan zullen velen, die zich nu als leiders opwerpen en mengen tot slachtoffer maken eerder dan als dienaren van de mensheid, minder slachtoffers maken én door de offers die ze brengen dezelfde voldoening krijgen. Er is een ommekeer mogelijk. Deze zal op den duur plaatsvinden. U moet echter rekenen op aanloopperiodes van ongeveer 330 jaar. Dan krijgen we de verwezenlijking. Die verwezenlijking krijgt steeds meer gestalte. Daarna krijgen we, zoals in elke periode, een stilstand. Er is altijd een ogenblik waarin de maatschappij zegt: Nu hebben we wat bereikt, en dan gaat ontdekken dat er nog zoveel mankeert. Dan is er kans, dat men weer in de richting van de organisatie gaat, van meer rationele argumenten en op den duur weer een meer materiele structuur.

❖ *Het vervalt misschien ook.*

Het vervalt, ja. Dat is ook weer begrijpelijk. Een mens, die alleen maar geestelijk zou streven, zal nooit verder komen. Een mens, die alleen stoffelijk streeft, kan ook nooit verder komen, omdat zijn geestvermogens niet in staat zijn om zijn stoffelijke vorderingen te blijven beheersen. Dus als je een geestelijke periode hebt gehad, dan is een verdere stoffelijke ontwikkeling mogelijk geworden en daardoor zal de mens voor zich wederom meer levenswaarde en diversiteit aan besef kunnen scheppen. Uit die diversiteit zal hij dan eerst moeten komen tot een emotionele verwerking van hetgeen achter hen ligt, voordat hij verder kan gaan net een technische en rationalistische ontwikkeling zonder zichzelf te vernietigen.

❖ *Het wordt dus het Capricornus-tijdperk.*

Ja. Wanneer wij een Steenbokperiode krijgen, dan is het een tijd waarin de emotie zeer ver op de achtergrond ligt maar een zeer belangrijke rol speelt, terwijl de schijnbare rationaliteit in feite sterk emotioneel bepaald blijft. Dat zou voor een nieuwe technische ontwikkeling zeer gunstig zijn. Op het ogenblik namelijk botsen rede en gevoelens voortdurend tegen elkaar. In het Steenboktijdperk echter zoekt men naar een synthese. Ik meen, dat die synthese erg belangrijk kan zijn.

NAREDE

Inwijding

Dat wat ik ben, is al vergaan nu ik het bestaan in mij besef.

De kracht, de God tot wie ik bad, is versmolten in vormloosheid.

Nu eerst wordt de eeuwigheid tot iets wat ik voel, nog niet beleef.

Daar, waar ik al mijzelve verlies en toch mijzelve blijf, daar is al wat ik ben geweest een bron voor nieuw begrip.

Ik ken het Zijn. Ik ken het Al. Ik leef de kracht en weet nu zelve de zin van al wat werd volbracht.

Ik zoek de kracht. Ik zoek het Zijn. Ik zoek de eindigheid, omdat in de oneindigheid mijn wezen nog niet kan bestaan zonder dan - ontdaan van waan en spel van d'illusie - daadloos voort te gaan.

Geen Nirwana zoek ik mij. Geen daadloos drijven in het Al.

Geen hemel, geluk waarbij het andere vergaat.

Ik wil zijn een daad waaruit het geheel spreekt tot het geheel.

Ik wil zijn een kracht, die met andere kracht openbaart de totaliteit, de oneindigheid, het Zijn, de macht, de kracht, het leven en het licht.

Ik wil niet zijn een kroon die op het menselijk zijn nu staat.

Ik wil zijn de band tussen begin en eind, die samenvoegt al wat kan zijn en alle mogelijkheid verenigt tot een tijdloosheid waarin niets meer zichzelf misleidt en al toch steeds zichzelf is.

Ik zoek geen eeuwigheid. Die leeft in mij.

Ik zoek alleen een weg door het spiegelhuis van waan naar groter werkelijkheid,

Zo zie ik inwijding. Het zoeken naar inwijding dat ik voel. Zo zie ik de werkelijkheid van het leven: de kracht, die uit de totaliteit van het leven zich voortdurend weer openbaart. Wij zijn. God is. Uit Zijn bestaan is het onze, Hij is de Tijdloze. Uit Zijn tijdloosheid maken wij de tijd. Wij maken de verdeeldheid uit de eenheid die er is. Maar zinvol kan het alleen zijn, indien wij terugkeren tot die eenheid, opdat vrij delen tezamen, bewust vormend de eenheid en deze zichzelf erkennend weet. Dit is de voleinding. Inwijding is kosmisch bestaan. Het is gelijktijdig in je beperking werken. Welke trap van inwijding u ooit zult bereiken, één ding is zeker, u zult meer van uw illusies verliezen, maar u zult meer profiteren van hetgeen u door die illusies bent geworden, want niets is zinloos. Het verleden heeft u gevormd en uit die vorm komt uw bewustzijn. Bewustzijn maakt inwijding mogelijk. En zo is de betekenis van het verleden duidelijk geworden: alle leven is een opgang tot de inwijding, die eenheid met de werkelijkheid betekent. Als wij niet meer zoeken naar onze eigen waardigheid, ons niet meer beroepen op onze kracht of uitverkoren zijn, maar samen zijn en werken erkennend: elk in de kosmos heeft een eigen taak. En eigen verantwoordelijkheid, dan wordt het bekken gegoten waarin de oneindigheid zich spiegelt. Dan wordt niets vernietigd. Dan zijn stof en geest verenigd. Dan zijn smid en herder versmolten tot de ene gestalte van de werkelijke mens.

Zoek uw inwijding op uw eigen wijze, maar wees niet bang om uzelf daarin te verliezen. Want hoe meer u zichzelf schijnt te verliezen, hoe meer u waarmaakt wat u werkelijk bent. En in het besef van uw werkelijk zijn vindt u de zekerheid, dat alles zinvol is.